

samme Tid er meget tilfreds med den Repræsentation, som Danmark har i Genf, være fuldt betrygget med Hensyn til den Stilling, vi i Genf kommer til at tage. Tilfredsheden gælder ikke blot det Medlem, som den højtærede Regering har udnævnt direkte, og hvor jeg ganske kan slutte mig til, hvad den højtærede Udenrigsminister fremsatte om Kammerherre Zahles Kvalifikationer, men ogsaa det Medlem fra vor Side, som den højtærede Regering jo har medvirket til at faa udnævnt, og ogsaa det Medlem af Venstre, som dette Parti har udpeget. Denne Repræsentation betrygger i Forbindelse med den højtærede Statsministers Udtalelse om Regeringens Udenrigspolitik, at der i Genf vil blive handlet rigtigt.

Jeg nærer i saa Henseende med Hensyn til de Handlinger, som kan foregaa, heller ingen Ængstelse ved, at der er et Medlem dernede, som er i afgjort Strid med den højtærede Regerings Politik. Det ærede Medlem Hr. Holstein vil jo kun kunne komme til at indtræde som Stedfortræder, og jeg antager ikke, han vil kunne indtræde som Stedfortræder i noget principielt Spørgsmaal. At dette ærede Medlem efter Statsministerens Tale har kunnet rejse til Genf som Regeringens Repræsentant, kunde vække nogen Forbavselse. Men det er ogsaa blevet antydnet i visse Blade, at det ærede Medlem Hr. Holsteins Mission i Genf var en ganske særegen, nemlig den at gøre Verden dernede opmærksom paa, at han var den egentlige Talsmand for de virkelig levedygtige og kraftige Tanker i Danmark, og at alle de andre, som kom derned: Regeringens Repræsentant, de øvrige Partiers Repræsentanter, de sagkyndige Teknikere — alle de øvrige repræsenterede noget, som var i Forfald, han alene repræsenterede den egentlig livskraftige Politik i Danmark.

Overfor denne Antydning kan man jo ikke lade være med at dvæle lidt ved det ærede Medlem Hr. Holsteins Opfattelse i det hele taget. Han har sagt om det radikale Venstres Politik i udenrigsk Henseende, at den vidner om Hjerneforkalkning, og han skildrer det radikale Venstres Politik som pukkelrygget og vanskabt — hvilket viser, at han har et rigt Billedsprog til sin Raadighed. Man kunde, naar man til Gængæld ser paa den Politik, han fører frem, og vil spørge, hvilke Sygdomme denne synes at lide af, sige, at denne lider af typiske Degenerations-tegn. Hvorledes en saadan typisk degenereret Politik skabelonmæssig ser ud,

kunde man ogsaa fremstille billedmæssigt, men det skal jeg ikke gøre, da han er fraværende. Derimod synes det mig nødvendigt at gøre opmærksom paa, at der i denne Politik er visse Tegn paa „moral insanity“, for at bruge en fremmed Betegnelse, da det ærede Medlem ynder at bruge Fremmedord, som han dækker med en vis insolent Arrogance. Naar han f. Eks. skal tale om offentlige Myndigheders Forhold til sig selv, gør han de offentlige Myndigheder til Snigskytter og sig selv til den Myndighed, som har Ret til at værne sig mod saadanne Snigskytter; og saa siger han, at naar han er ude for Snigskytter og Mørkemænd, maa han virkelig have Lov til at bruge de Dækninger, som Terrænet giver ham. Jeg vil derfor henstille, at man, naar nu det ærede Medlem Hr. Holstein er i Genf, med en vis Opmærksomhed følger hans Bevægelser i Terrænet. Det kan godt være, at han vil vise Evne til at dække sig, men med tilstrækkelige Lyskastere og med tilstrækkelige optiske Midler tror jeg dog, man kunde holde ham passende i Kikkerten.

Ogsaa med Hensyn til Spørgsmaalet om vor nationale Politik forekommer det mig, at Regeringen har udtalt sig paa den eneste Maade, den klare og tydelige Maade, hvorpaa dette Spørgsmaal bør behandles her i Danmark, ved gennem Statsministerens Udtalelse udtrykkelig at erklære, at Grænsen skal respekteres baade i Spørgsmaalet Agitation for Flytning mod Syd og i Spørgsmaalet Agitation for Flytning mod Nord, og ved, at Statsministeren og Udenrigsministeren har betonet, hvorfor det er saa vigtigt, at Grænsen respekteres, og hvorfor der kun bliver ydet kulturel, *ken kulturel* Støtte til Arbejdet Syd for Grænsen.

Den højtærede Statsminister gjorde opmærksom paa de Forhandlinger, han havde ført med Finansudvalgene, og fremhævede, at han fra alle Partiers Side havde faaet Tilsagn om Støtte til dette kulturelle Arbejde. Det vil han ogsaa, naar denne Politik, han her har antydnet, fortsættes og følges, kunne gøre Regning paa i Fremtiden, saa meget mere som den højtærede Statsminister paa vor Anmodning straks gav Tilsagn om, at der i de efterfølgende Finanslove i Anmærkningerne skulde gøres Rede for, hvorledes disse Beløb var blevet anvendt. Vor Anmodning herom indeholdt ingen som helst Mistillid til den højtærede Statsminister efter hans klare Udtalelse, men byggede kun paa Ønsket om, at man heller ikke fra